

Doctrina

La notícia va sortir fa unes setmanes: els joves del PP de Castelló han engegat una campanya a Twitter convidant els estudiants a denunciar, de forma anònima, els professors a qui considerin que aprofiten les classes per "adoctrinar" el personal. Sota el lema "Me quieren adoctrinar, que no te lien", els cadells de Noves Generacions a Castelló pretenen acabar amb una pràctica que, tot i la denúncia, consideren minoritària.

Doncs jo crec que de minoritària no en té res, aquesta pràctica: els bons mestres i professors adoctrinen els alumnes a Castelló, a València, a Alacant, a Madrid, a Barcelona i a la República Popular de la Xina. Sempre ho han fet, i, ben mirat, pitjor aniríem si no fos així, perquè "adoctrinar" (en el sentit de projectar uns ideals solidaris i democràtics) forma part de la mateixa essència d'educar. O és que ara resulta que el mestre i el professor no han de servir de model? O no havíem quedat que el docent, a banda d'uns coneixements, ha de transmetre uns valors?

Quan critiquen l'adoctrinament a què els perversos professionals de l'ensenyament públic sotmeten els esperits tendres dels estudiants valencians, sospito que els joves del PP pensen en aquells casos en què un professor considera que cal reivindicar l'ús del valencià més enllà del seu estatus de llengua familiar i folklòrica, apta només per als renecs dels pagesos. Si, a més, gosa afirmar que a València i a Catalunya tenim la mateixa llengua pròpia, el docent en qüestió serà tingut per un talibà del catalanisme. Això per no dir res del professor que, emparat en els principis de la democràcia, s'atreveix a parlar als seus alumnes sobre el dret dels pobles a decidir el seu futur. O del que planteja la possibilitat que la Guerra Civil no va ser una croada per salvar Espanya. Quan els xicots de Noves Generacions conviden els joves a esquivar i denunciar dogmatismes ideològics, no crec que pensin, en canvi, en el docent monolingüe (en castellà, per descomptat) que exposa una visió del món basada en la unitat de la pàtria o en la inviolabilitat de la Constitució, ni en l'educació religiosa que deuen rebre molts d'ells en escoles catòliques. Els dogmes oficials mai no són considerats, per part dels poderosos, com una doctrina imposada. És curiós que siguin els hereus d'una època en què hi havia una doctrina oficial inqüestionable els qui ara s'escandalitzen del tarannà progressista d'alguns professors. Ves que no confonguin l'adoctrinament pernicios amb la invitació a pensar en llibertat.

I no deixa de ser curiós, finalment, que hagin fet córrer el hashtag #quenotelien els mateixos que escampen que els professors catalans, integristes de l'independentisme radical, castiguem els nens per parlar en castellà a l'hora del pati.